

ske specielt Had til Eybert, hvem han trods ihærdig Bagvaskelse ikke havde været i Stand til at fortrænge af Familjens Gunst; og den blotte Tanke om endelig engang at se denne Mand ydmyget kunde faa Øjnene til at spille i Hovedet paa ham af Skadefryd.

Igen ved Middagsbordet blev „Falken“s Artikel bragt paa Bane, dennegang af Ivan, der var vendt hjem fra Byen opfyldt af fantastiske Forestillinger om den Opsigt, den havde vakt. Han havde paa Vejen til Stationen været inde paa Redaktionskontoret hos Dyhring, der — uden at nævne noget bestemt Navn — havde fortalt om Onkelens Besøg og i det hele ladet ham forstaa, at han havde vovet sig meget langt ud ved at tjene ham i denne Sag og derfor haabede at kunne gøre Regning paa en Gentjeneste ved Lejlighed.

„De gamle Parykker begynder at blive bange!“ jublede Ivan ud over Bordet. „De vil paa Forhaand knuse Sidenius ved at tvinge Bladene til Tavshed! Men det skal ikke lykkes dem! ... Og faar han først Luft! Gud, hvor de vil hyle!“

Hverken Philip Salomon eller Fru Lea svarede noget hertil; navnlig den sidste iagttog i den senere Tid en paafaldende Tavshed, hvergang Pers Navn nævnedes. Jakobe sagde heller ingenting men syntes ganske optaget af at hjælpe en af de smaa Søskende, der havde Plads ved Siden af hende. Dog var hun hverken saa uopmærksom eller saa ligegyldig, som hun gav det Udseende af. Broderens Fortælling om de foregivne Trusler mod „Falken“s Redaktion drev hende endog et Øjeblik Blodet til Kinderne. Hun kunde nu engang ikke høre Tale om nogen Slags Tvang eller Forfølgelse uden straks at flamme op. Ivans overdrevne Forherligelse af Vennen afkølede hende dog hurtig, og det var tilsidst med et Udtryk af Lede, hun hørte paa hans triumferende Forkyndelser.

Da de sad ved Kaffebordet ude paa Terrassen, fik de Besøg af Eybert; og i samme Nu forsvandt Onkel Heinrich. Han kunde — som han med en hæslig Sigtelse plejede at sige — „ikke aande samme Luft som den Kviksølvæder.“ Ogsaa Nanny tog kort efter bort for at køre til Stationen, mens Ivan allerede